

Obnova řízení a lhůty

V ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř. je výslovně a jednoznačně řešeno vyloučení započítání doby od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu do běhu lhůt pouze pro podání žaloby pro zmatečnost, nikoli žaloby na obnovu řízení. Jde o jinou situaci než tu, předvídanou § 235b odst. 3 o. s. ř., kdy zákon v případě podání dovolání proti napadenému rozhodnutí upravuje přerušování řízení jak o žalobě pro zmatečnost, tak o žalobě na obnovu řízení, a to až do rozhodnutí dovolacího soudu (vzhledem k předvídaným těmto oběma žalobám v prvním odstavci ustanovení § 235b o. s. ř.). Nelze proto považovat za správný názor vyjádřený částí teorie, podle níž „s ohledem na to, že při současném napadení rozhodnutí žalobami na obnovu řízení nebo pro zmatečnost a dovoláním požívá dovolání přednosti (k tomu viz § 235b odst. 3), má účastník právo s podáním žaloby vyčkat rozhodnutí dovolacího soudu. Do běhu lhůt k žalobě se proto nezapočítává doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu“.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 23 Cdo 2107/2013, ze dne 27.5.2015)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobce P. K., zastoupeného Mgr. Z.Š., advokátem, se sídlem v R.n.K., proti žalovanému Orlický konzum, obchodní a výrobní družstvo Kostelec nad Orlicí, se sídlem v K.n.O., zastoupenému JUDr. P.M., advokátem, se sídlem v H.K., o návrhu na obnovu řízení, vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 38 Cm 1/2010, o dovolání žalobce proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 25. února 2013, č. j. 6 Cmo 480/2012-363, tak, že dovolání žalobce se zamítá.

Z odůvodnění :

Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 16. října 2012, č. j. 38 Cm 1/2010-332, zamítl žalobu na obnovu řízení vedeného u Krajského soudu v Hradci Králové pod č. j. 38 Cm 1/2010 (bod I. výroku) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (bod II. výroku).

Žalobu na obnovu řízení soud prvního stupně vycházející z ustanovení § 233 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zamítl z důvodu, že tato byla podána opožděně, aniž se zabýval otázkou, zda žalovaným (správně žalobcem) uplatněné skutečnosti představují důvod pro povolení obnovy řízení dle ustanovení § 228 o. s. ř.

K odvolání žalobce odvolací soud usnesením v záhlaví uvedeným usnesení soudu prvního stupně potvrdil (první výrok) a rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení (druhý výrok).

Odvolací soud se plně ztotožnil se zjištěními a závěry soudu prvního stupně. Za správné považoval jeho zjištění, že žaloba byla podána dne 22. června 2012 a rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci doručením rozsudku Vrchního soudu jako odvolacího soudu č. j. 6 Cmo 420/2006-207, ze dne 14. května 2007, a to dne 11. července 2007. Stejně tak souhlasil s jeho právním posouzením. Žalobce se o důvodu obnovy dozvěděl dnem, kdy mu byl doručen rozsudek Vrchního soudu v Praze, tedy dne 11. července 2007, a tímto dnem také rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci. Protože žaloba na obnovu řízení byla podána až dnem 22. července 2012, nebyly splněny uvedené lhůty stanovené ustanovením § 233 o. s. ř.

Proti výroku I. usnesení odvolacího soudu podal žalobce dovolání, jehož přípustnost odvozuje z

ustanovení § 237 o. s. ř., uplatňuje dovolací důvod dle ustanovení § 241a o. s. ř., tedy že napadené rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Dovolatel namítá, že odvolací soud pochybil, když nepřihlédl při posuzování lhůt k podání žaloby o obnovu řízení k ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř., resp. toto procesní ustanovení nesprávně vyložil. Za otázku zásadního právního významu považuje, zda lze nepočítat do běhu lhůty k podání žaloby na obnovu řízení dobu od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu.

V závěru navrhuje, aby dovolací soud napadené usnesení odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

K dovolání žalobce se vyjádřil žalovaný tak, že je považuje za nepřijatelné a rozhodnutí odvolacího soudu za správné.

Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) úvodem poznamenává, že rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 31. prosince 2013) se podává z článku II bodu 2 zákona č. [293/2013](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Dle § 241a odst. 1 o. s. ř. lze dovolání podat pouze z důvodu, že rozhodnutí odvolacího soudu spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

Nejvyšší soud, jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno včas a osobou k tomu oprávněnou (§ 240 odst. 1 o. s. ř.), řádně zastoupenou advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), dospěl k závěru, že dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř., neboť rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, a to otázky, zda se do běhu lhůty k podání žaloby na obnovu řízení počítá doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu o dovolání.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil věc podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu, sice správně určenou, nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Podle § 235 odst. 2 o. s. ř. bylo-li proti žalobou napadenému rozhodnutí podáno také dovolání, nepočítá se do běhu lhůt podle § 234 odst. 1 až 4 doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu. Ustanovení § 234 odst. 1 až 4, na které odkazuje § 235 odst. 2 o. s. ř., potom upravuje lhůty k podání žaloby pro zmatečnost. Lhůty k podání žaloby na obnovu řízení jsou samostatně upraveny v § 233 o. s. ř. Zákonodárce tak v ustanovení § 235 odst. 2 o. s. ř. výslovně a jednoznačně řeší vyloučení zápočtu doby od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího lhůtu do běhu lhůt pro podání toliko žaloby pro zmatečnost, nikoli žaloby na obnovu řízení.

Jde přitom o jinou situaci než tu předvídanou § 235b odst. 3 o. s. ř., kdy zákon v případě podání dovolání proti napadenému rozhodnutí upravuje přerušování řízení jak o žalobě pro zmatečnost, tak o žalobě na obnovu řízení, a to až do rozhodnutí dovolacího soudu (vzhledem k předvídaným těmto

oběma žalobám v prvním odstavci ustanovení § 235b o. s. ř.).

Nelze proto považovat za správný názor vyjádřený částí teorie, podle níž „s ohledem na to, že při současném napadení rozhodnutí žalobami na obnovu řízení nebo pro zmatečnost a dovoláním požívá dovolání přednosti (k tomu viz § 235b odst. 3), má účastník právo s podáním žaloby vyčkat rozhodnutí dovolacího soudu. Do běhu lhůt k žalobě se proto nezapočítává doba od právní moci napadeného rozhodnutí do právní moci rozhodnutí dovolacího soudu“ (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol.: Občanský soudní řád. Komentář. První vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 715). Ke stejnému závěru srov. i David, L.; Ištváněk, F.; Javůrková, N.; Kasíková, M. Lavický a kol. Občanský soudní řád. Komentář. II. díl. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s., 2009, s. 1196.

Za situace, kdy žaloba na obnovu řízení byla podána 22. června 2012 a rozsudek, kterého se předmětná žaloba týká, nabyl právní moci 11. července 2007, je správný závěr odvolacího soudu, že žaloba na obnovu řízení byla podána po uplynutí lhůty stanovené ustanovením § 233 o. s. ř.

Z toho, co je shora uvedeno, je zřejmé, že dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci (§ 241a odst. 1 o. s. ř.) nebyl uplatněn důvodně. Nejvyšší soud tedy dospěl k závěru, že rozhodnutí odvolacího soudu je správné [§ 243d písm. a) o. s. ř.], a proto dovolání žalobce jako nedůvodné zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení rozhodl dovolací soud podle ustanovení § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. Podle výsledku dovolacího řízení má žalovaný právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k dovolání), které sestávají z mimosmluvní odměny advokáta ve výši 750,- Kč (§ 7 bod 4, § 9 odst. 1, § 11 odst. 2 písm. c/ a odst. 3 vyhlášky č. [177/1996](#) Sb., v platném znění, o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/), a z paušální částky náhrady hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. [177/1996](#) Sb., v platném znění), a po přičtení 21% daně z přidané hodnoty ve výši 220,50 Kč (srov. § 137 odst. 3 o. s. ř., § 37 z. č. [235/2004](#) Sb., v platném znění), tedy celkem ve výši 1.270,50 Kč.

Nejvyšší soud nepřehlédl, že podle ustanovení § 151 odst. 2 věty první o. s. ř. by při rozhodování o náhradě nákladů řízení měl určit výši odměny za zastupování advokátem podle sazeb stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni zvláštním právním předpisem (jímž je vyhláška č. [484/2000](#) Sb., kterou se stanoví paušální sazby výše odměny za zastupování účastníka advokátem nebo notářem při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení a kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb /advokátní tarif/, ve znění pozdějších předpisů) [část věty před středníkem] a že podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (podle ustanovení advokátního tarifu) by se mělo postupovat, jen jde-li o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 147 a § 149 odst. 2 o. s. ř. nebo odůvodňují-li to okolnosti případu (část věty za středníkem).

Vzhledem k tomu, že Ústavní soud nálezem pléna ze dne 17. dubna 2013, sp. zn. Pl. ÚS 25/12, uveřejněným pod číslem 116/2013 Sb. zrušil (s účinností od 7. května 2013, kdy byl nález vyhlášen ve Sbírce zákonů) vyhlášku č. [484/2000](#) Sb. jako neústavní a s přihlédnutím ke sdělení Ústavního soudu ze dne 30. dubna 2013, č. Org. 23/13, k onomu nálezu, uveřejněnému pod číslem 117/2013 Sb., nicméně Nejvyšší soud uzavírá, že při absenci zvláštního právního předpisu o sazbách odměny za zastupování stanovených paušálně pro řízení v jednom stupni je namíste postup dle § 151 odst. 2 věty první části věty za středníkem o. s. ř.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Započtení](#)
- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)